

Zusters en broeders,
Gemeente,

Om als gelovige mensen diversiteit te omarmen en te vieren is niet alleen maar leuk of zo. Het is dikke ernst, vermetel vooruitgrijpen op de toekomst van God, de doorbraak van zijn Koningschap. Het gaat over de schare die niemand tellen kan, alle talen, uit elke natie.

Onze veelkleurige, pluriforme, meertalige Kerk is bijna de weerspiegeling van onze Belgische zeer gemeleerde maatschappij, maar dan wél met een geest. Een heilige Geest, een open geest. En het is mogelijk dat wij letterlijk de perfecte weerspiegeling zouden zijn van de samenleving, een afspiegeling van "uw Koninkrijk kome..."

Dat gebeurt daar waar ontmoeting is, wàre ontmoeting, die verder gaat dan respect. Kijk, in de maatschappij om ons heen zou het al heel mooi zijn: hier en daar wat meer respect. Maar wij geheel anders. Bij ons is respect hooguit een voorgerecht. Want een afspiegeling zijn van Gods toekomstbeeld, een échte ontmoeting, dat gaat over een hartsgrondig welkom, waarin je je deur opengooit voor andermans warmte, bereid om je diepe snaren te laten raken door een andere manier van denken, andere kleur, andere stem, andere mening, ander tempo. Waar je jezelf niet meer - vaak uit onzekerheid - opsluit in je eigen kleur, met je keurige etiket, lekker veilig, maar achter je masker laat kijken en elke pretentie dat jij toch een interessante conceptie van de werkelijkheid hebt, dat jij weet hoe de Schriften te lezen en waar het heen moet met de Kerk des Heren,... achterwege laat.

Een ware ontmoeting vraagt om een loskomen van jezelf, als een schip van de kade, en te gaan. Te belijden dat de liefde van Hem die onze God wil zijn, zo luisterrijk, zo vol, zo divers, zo spannend is, zoveel kanten heeft,... dat ik word gevraagd mij dàarin te bewégen. Te zingen, te vliegen, mij gedragen, genodigd, ten dans gevraagd te weten, mij omgeven, gedragen te voelen, geborgen. Zelfs zozeer dat ik alle àngst voor en weerzin tegen andere gevoelens van de ander, voor dogma's en opvattingen van de ander, niet kén. Dàt heet 'geloven'. En geloven is een werkwoord en je doet het sàmen. Gods liefde en geborgenheid leiden nooit tot cocooning, maar tot een open houding, waarin ik het uitstraal: 'Kom tevoorschijn jij, jij mens als ik en toch zo anders en toch als ik. Kom tevoorschijn, kom zoals je bent, jij, van wie ik wil houden, die ik recht wil doen. Jouw gevoelens, twijfels, vragen, meningen komen van éven diep als de mijne. Deel met mij je vragen waarop ik vast geen antwoord heb, maar waar ik mijn vragen naastleg en wij vervolgens samen en verbonden op zoek gaan naar het onbevattelijke mysterie/geheimenis dat wij 'God' noemen. En jij, laat jij mij tevoorschijn komen. Neem jij mij zoals ik ben, heb jij mij lief zoals ik ben. En wil jij zien dat mijn dromen en verlangens net zo hoog reiken als de jouwe? Neem jij mij met je mee als jij vliegt, als jij beweegt, zingt, huilt, smeekt en ga dan weer op jouw beurt met mij mee'.

Veelkleurig, meerstemmig... Het gaat om zoiets anders en om zoveel diepers dan verschillen (passief) te aanvaarden. Gods liefde is zo groot, zo luisterrijk dat wil ik die ook maar een béetje recht doen, ik een ander nodig heb, die dús niet alleen anders is, maar dat móét zijn en dat ook mag blijven, opdat ik een klein beetje meer zou leren en verstaan hoe groot. Dat betekent concreet voor de oudere VPKB-generatie bijvoorbeeld om initiatieven of vermeende passiviteit van een jongere generatie niet te veroordelen, maar te dūrven horen en als Kerk meer oren te hebben naar andere kerkvormen, zoals er oneindig veel kleuren en schakeringen zijn. Er zijn geen heilige huisjes. Er is er maar één. Het huis van de Heer.

Waar eindigt de niet te vatten liefde van God? Moet ik dan àlles, elke houding, elke mening maar gewoon efkens welkom heten, ook bizarre handelingen en kromme medemensenterende gedachtegangen? O nee, het gaat om de liéfde van God. En die is niet overal. Was

het maar waar. Op talloze plekken op deze aardbol, ons land inclusief, zijn er mensen in wie niemand een welbehagen lijkt te hebben. Daar heerst Gods liefde niet, daar geschiedt van alles, behalve zijn wil. En ook wij moeten uitkijken. Wat Paulus in onze lezing zegt refereert aan wat Jezus ooit zijn discipelen zei: “*Blijf* in mijn liefde! Dat gaat dus niet vanzelf.

Wij als Kerk worden geroepen om exemplarisch voor te leven hoe het kan, moet en zal worden. En we doen ons best. OverHoop en Huizen, fantastisch! En al die lokale kerken met hun pastorale aandacht en diaconale zorg voor elkaar en voor andere medemensen! En er is nog zoveel meer.

En toch, als VPKB-ers slagen we er niet zo goed in om te *vertellen* wat wij nu precies geloven. Oké, we hebben Artikel 1 van onze Constitutie, onze ‘Geloofsverklaring’. Maar dat is zo’n binnenkerkelijke en dus door steeds minder medemensen te begrijpen taal. Niemand leest, niemand hoort, niemand begrijpt. En dat terwijl de liefde van God zo onbevattelijk hoog, diep, breed en lang is! Wij mogen het onze Heer, de Reformatoren en onszelf niet aandoen te verdwijnen in kleurloosheid!

Daarom wil ik, tot slot, een spannende vraag in uw midden leggen. Een droom van mij, daarin wil ik u meenemen. Vel daar vandaag geen oordeel over. Voel, beweeg mee, vlieg met mij mee,... naar de regenboog. Waarvan ik droom is dat er in de VPKB een proces op gang komt waarin we samen proberen concreet te verwoorden waarvoor wij vandaag de dag precies staan. Een proces dat begint in elke lokale kerk, zo naar district en dan nationaal. We zien wel. Gewoon samen proberen te zeggen in wat, in *Wíé* wij geloven. Geen blabla, maar heldere taal die te volgen is voor iedereen die Frans, Nederlands of Duits verstaat, ook als zij of hij verder echt niet weet wat een kerk is. Daar kunnen *zij* niets aan doen. Het is aan *ons* om de kloof te overbruggen. Het zou ook goed zijn voor *onszelf*, het een keer niet over regeltjes maar echt eens puur over inhoud te hebben.

Kortom, een droom van een geloofsbelijdenis. Ik droom daar al meerdere jaren van. En misschien moet dat ook maar een droom blijven. Want ach, er zijn, als tussen kleuren, zoveel verschillen tussen ons. Maar deze prachtige dag leek mij wel *dé* gelegenheid om het eens openlijk te zeggen. Zou zoiets zegenrijk kunnen zijn of juist onze onderlinge verschillen op scherp zetten? Of beide - *én* scherp *én* zegen - en zouden we daar gelouterd, geheeld uit te voorschijn komen? Zelf denk ik van wel.

Wij zijn er niet voor onszelf. Alzo lief had God de wereld...

Wij worden als Kerk genodigd om altijd maar dicht bij Gods liefde te blijven.

Los te komen van onszelf, als een schip van de kade, en te gaan.

Soli Deo Gloria!

Amen